

opusdei.org

Meditācijas: 27. decembris, Svētais apustulis un evaņģēlists Jānis

Pārdomas 27. decembra
pārdomām. Piedāvātās tēmas:
māceklis, kuru Jēzus mīlēja;
Dieva pacietība mūs pārveido;
mīlēt, kā Jēzus mīl.

27.12.2023

PĒTERIS UN Jānis, dzirdējuši Marijas
Magdalēnas liecību, skrien pie tukšā
Kunga kapa. Šajā šodienas evaņģēlija
fragmentā ceturtais evaņģēlists

iepazīstina ar sevi kā ar mācekli, "kuru Jēzus mīlēja" (Jņ 20, 2). Kāpēc Jānis, kura svētkus mēs svinam, bija mīlais māceklis, Kristus favorīts? Varbūt tāpēc, ka viņš bija jaunākais, varbūt tāpēc, ka viņam visvairāk vajadzēja šo īpašo mīlestību... Varbūt tāpēc, ka viņš bija ugunīgs raksturs, vai vienkārši tāpēc, ka Jēzus tā gribēja. Taču mēs zinām, ka svētais Jānis bija pārlicināts, ka tieši viņš bija to nepārprotamo simpātiju glabātājs, ar kurām Kungs pret viņu izturējās.

Tomēr mēs visi varam teikt, ka Dievs mūs mīl īpašā, unikālā un ekskluzīvā veidā. Tā ir daļa no Viņa mīlestības noslēpuma pret mums. Ticība mūs par to pārlicina, taču mūsu sirdis dažkārt nedaudz nelabprāt tam tic. Patiesībā "Ziemassvētki mums atgādina, ka Dievs turpina mīlēt ikvienu cilvēku. Man, tev, tev, katram no mums Viņš šodien saka: "Es tevi mīlu un vienmēr mīlēšu, tu esi dārgs

manās acīs". [1] Patiešām, tāpat kā Viņš to darīja ar svēto Jāni, "Kungs vēlas, lai ikviens no mums būtu māceklis, kas dzīvo personīgā draudzībā ar Viņu. Lai to panāktu, nepietiek ar sekošanu Viņam un ārēju klausīšanos Viņā, mums ir arī jādzīvo kopā ar Viņu un līdzīgi Viņam. Tas ir iespējams tikai ļoti tuvās attiecībās, kuras caurstrāvo pilnīgas uzticības siltums. Tas ir tas, kas notiek starp draugiem"[2].

Jānis BIJIS NEPETURĪGS, un Jēzus to ļoti labi zināja, kad izvēlējās viņu. Piemēram, kad Samarijā viņus neuzņēma, mīlais māceklis jautāja viņam: "Vai tu gribi, lai mēs sakām: "Lai uguns no debesīm nokrīt un tos iznīcina!" (Lk 9, 54). Citā reizē, pašpārliecināts, viņš Jēzum sacīja, ka viņiem ir aizliegts izdzīt ļaunos garus cilvēkus tam, kas nav kopā ar viņiem (sal. Mk 9, 38). Jēzus vienmēr

pacietīgi uzklausa. Cik daudz stundu viņiem bija jāpavada kopā, lai novirzītu šo dedzinošo uguni un liktu viņa dvēselē izaugt patiesas mīlestības sēklai. "Reizēm gadās, ka mēs pretstatām pacietību, ar kādu Dievs apstrādā vēstures reljefu un apstrādā arī mūsu siržu reljefu, to nepacietību, ar kuru mēs spriežam visu uzreiz: tagad vai nekad, tagad, tagad, tagad, tagad, tagad, tagad. Un tā mēs zaudējam šo tikumu, "mazo", bet skaistāko tikumu - cerību"[3].

Jānis labi apguva Skolotāja mācības, jo viņš zināja, ka ir mīlēts.

Evangēliji ļauj mums izsekot pārmaiņām, kas notika Jāņa dzīvē. Piemēram, skrējienā pie kapa, ko mēs šodien lasām, mēs redzam viņu mazāk ugunīgu, viņam piemīt pieklājība gaidīt, kamēr ieies Pēteris: "Tad arī otrs mācekļis, kas agrāk bija nācis pie kapa, iegāja iekšā, redzēja

un noticēja" (Jņ 20, 8). Savas dzīves beigās viņš nenogurstoši atkārtos pirmajiem kristiešiem to, kas ir Evaņģēlija vēsts būtība: "Mīļotie, mīlēsīm cits citu, jo mīlestība nāk no Dieva, un katrs, kas mīl, ir dzimis no Dieva un pazīst Dievu" (1 Jņ 4, 7). Svētais Hieronīms stāsta, kā svētā Jāņa mācekļi viņa dzīves beigās viņam jautājuši, kāpēc viņš to tik bieži atkārtojis, un viņš stāsta, kā evaņģēlists atbildējis: "Jo šis ir Kunga priekšraksts, un tā izpilde vien ir vairāk nekā pietiekama." [4].

"Ļoti mīliet cits citu," atkārtoja svētais Hosemarija. "Un, to sacīdams, es jums saku to, kas ir kristietības pamatā: Deus caritas est (1 Jņ 4, 8), Dievs ir mīlestība. Vai jūs atceraties, ka Jānis (...)? Opus Dei dibinātājs tad atgādināja to, ko apustulis teica, būdams jau "vecs, vecs, vecs, lai gan viņam vajadzēja justies jaunam,

jaunam"[5]: ka kristīgās vēsts kopsavilkums ir "nevis tas, ka mēs esam mīlējuši Dievu, bet ka Viņš pirmais mūs mīlējis un sūtījis Savu Dēlu par mūsu grēku izlīdzinājumu" (1 Jņ 4, 10). Tāpēc kristieša acīs visi cilvēki ir Dieva bezgalīgās mīlestības saņēmēji.

"Dievs mūs ir apsteidzis ar sava Dēla dāvanu. Atkal un atkal Viņš mūs apsteidz negaidītos veidos (...) Viņš vienmēr sāk no jauna ar mums, bet Viņš sagaida, ka mēs mīlēsīm kopā ar Viņu. Viņš mūs mīl, lai mēs kļūtu par cilvēkiem, kas mīl kopā ar Viņu, un lai uz zemes būtu miers"[6]. Pēc tam, kad Jānis ir novēlējis, lai uguns lietus apdzēstu Samarijas pilsētu, viņš stāsta par Jēzus un samarietes ainu. Viņš ir vienīgais evaņģēlists, kas to dara. Iespējams, ka šis stāsts bija auglis kādai no viņa daudzajām sarunām ar Skolotāju, kurš vēlējās viņam paskaidrot, kāpēc viņam

vajadzētu mīlēt visus, kā Dievs Tēvs viņus mīl.

Visbeidzot, Jānis ir tas mācekļis, kurš saņem no Jēzus saldo uzdevumu rūpēties par Jaunavu Mariju. Kas par ko rūpējās? Protams, abi pildīja savu misiju prieka un pateicības pilni. Marija, kas visus cilvēkus redzēja caur savu dēlu, mīlēja Jāni, piepildot Jēzus pēdējo gribu. Mēs varam vērsties pie viņas un pie svētā Jāņa, lai Dievs ieliktu mūsu sirdīs to mīlestību, kas auglīga kļūst citos.

[1] Francisks, Homīlija, 24-XII-2019.

[2] Benedikts XVI, Audiencē, 5-VII-2006.

[3] Francisks, Homīlija, 2.II.2021.

[4] Svētais Hieronīms, Komentārs par Vēstuli galatiešiem, 3, 6.

[5] Svētā Hosemarija, Piezīmes, kas tapušas ģimenes sapulcē, 1964. gada 19. marts.

[6] Benedikts XVI, Homīlija 2010. gada 24. decembrī.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lv-lv/article/meditacijas-27-decembris-
svetais-apustulis-un-evangelists-janis/](https://opusdei.org/lv-lv/article/meditacijas-27-decembris-svetais-apustulis-un-evangelists-janis/)
(16.04.2025)